

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobkyně: **Ing. J.R.**, bytem ■■■, adresa pro doručování ■■■, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) ■■■, a. s.** se sídlem ■■■, zastoupené Mgr. Zuzanou Kučerovou, ■■■, **III) ■■■**, bytem ■■■, **IV) ■■■**, bytem ■■■, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. OÚPSŘ 213/2013-330-rozh.,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 29. 8. 2013, sp. zn. OÚPSŘ 213/2013-330-rozh. s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osobám na řízení zúčastněným se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18. 3. 2013, č. j. SURR/7130/107046/12-Ře, CJ MML 041705/13, kterým bylo k žádosti právnické osoby společnosti ■■■. (dále též jen „stavebník“) vydáno stavební povolení na stavbu nového bytového domu, ulice ■■■ na pozemcích p. č. ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, ■■■, vše v k. ú. a obci Liberec.

Žalobkyně v žalobě nejprve namítá, že napadené rozhodnutí neobsahuje základní náležitosti, což způsobuje jeho nezákonnost, eventuálně nicotnost. Napadené rozhodnutí není označeno číslem jednacím, čímž postrádá zákonem předepsanou originalitu a odlišnost od dalších rozhodnutí. Neobsahuje ani jméno, příjmení, funkci, nebo služební číslo a podpis

oprávněné úřední osoby. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ani jiný zákonný předpis nepřipouští, aby rozhodnutí byla platně podepsána v zastoupení. V důsledku chybějících údajů není žalobkyně schopna přesně identifikovat žalobou napadené rozhodnutí ani osobu, která rozhodnutí vydala. Žalobkyně také namítá, že ve výroku napadeného rozhodnutí chybí odkaz na hmotněprávní předpisy, dle kterých bylo rozhodováno. Tato skutečnost žalobkyni brání přesně cílit žalobní námitky.

Žalovaný neměl dle žalobkyně o odvolání vůbec rozhodovat, neboť současně probíhalo před krajským soudem odvolací řízení o určení vlastnictví k pozemkům, na nichž má být stavba realizována. Správně měl proto postupovat v intencích § 57 odst. 2 a § 64 správního řádu a řízení přerušit.

Žalobkyně dále namítá vady řízení před orgánem prvního stupně. Konstatuje, že žádost o vydání stavebního povolení ze dne 6. 8. 2012 byla podána fyzickou osobou panem J.T.. K žádosti nebyla přiložena plná moc, kterou by obchodní společnost [REDAKCE] zmocnila fyzickou osobu pana J.T. k zastupování ve věci podání žádosti o vydání stavebního povolení. Naopak u žádosti o stavební povolení se nachází plná moc ze dne 6. 8. 2012 udělená společností [REDAKCE] obchodní společnosti [REDAKCE], spol. s r. o. jednající Ing. J.N.. Stavební úřad dle názoru žalobkyně pochybil, když akceptoval žádost o stavební povolení podanou osobou k tomu nezmocněnou a nezabýval se rozporem mezi zástupcem uvedeným v žádosti a obsahem přiložené plné moci k této žádosti. Žalobkyně dále namítá, že účastníkům řízení nebylo umožněno, aby se ve lhůtě do 12. 2. 2013, kterou jim stavební úřad stanovil, seznámili se všemi relevantními podklady, neboť k tomuto datu nebyly podklady pro stavební řízení kompletní. Žalobkyně konečně tvrdí, že jí nebylo umožněno nahlížet do správního spisu a pořídit kopii projektové dokumentace. Žalobkyně tak nemohla doplnit své odvolací námitky, zejména co do obsahu projektové dokumentace.

Žalovanému žalobkyně vytýká, že chybně vyřídil námitky, které směřovaly do porušování právních předpisů upravujících nakládání s odpady. V této souvislosti také namítá porušení zásady projednací v odvolacím řízení, neboť žalovaný v jeho průběhu zjišťoval důkazní prostředky, které hodnotil, avšak žalobkyni ani ostatní účastníky řízení o nich neinformoval. Žalobkyně zdůrazňuje, že k bouracím pracím Tesco domu nebyl stavebník oprávněn.

V další části žaloby žalobkyně uvádí, že se žalovaný fakticky nezabýval její odvolací námitkou, že dojde k porušení kořenového systému jírovce maďalu. Žalobkyně tvrdí, že kořenový systém bude dotčen nejen u jírovce maďalu, ale i borovice a platanu na pozemku p. č. [REDAKCE]. Souhrnné vyjádření Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí ze dne 19. 10. 2012, na které žalovaný odkazuje, se tímto stromem nezabývá a neobsahuje žádnou zmínku ani o jiných vzrostlých stromech. Podmínky, které byly tímto závazným stanoviskem pro stavební práce v blízkosti dřevin stanoveny, neumožňují stavbu provést. Žalobkyně považuje za velmi pravděpodobné, že podmínky stanovené ve stavebním povolení stavebníkem nebudou dodržovány. Žalobkyně nesouhlasí ani s tvrzením Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí, obsaženém v rozhodnutí ze dne 18. 10. 2012, že bříza a křoví pámelníku, které mají být pokáceny, se vyznačují nízkou estetickou hodnotou, zhoršeným zdravotním stavem a ustupující vitalitou. Co se týče povinnosti náhradní výsadby, žalobkyně namítá, že výsadba je plánovaná v místě, kde dosud vzrostlá zeleň nebyla,

v důsledku čehož dojde k dalšímu začlenění jejího balkónu a oken. Žalobkyně proto s takovou výsadbou nesouhlasí a zdůrazňuje, že výsadba nové vzrostlé zeleně nebyla zakomponována do studie oslunění.

Žalobkyně namítá, že z napadeného rozhodnutí také není seznatelné, jak byla vypořádána odvolací námitka, ve které upozorňovala na to, že bude obtěžována neúměrným hlukem ze stavby a následně i hlukem, který způsobí pohyb výrazně vyššího počtu osob a aut zajiždějících jak do bytového domu, tak na jeho přilehlá parkoviště. Stavebním povolením nebyly stavebníkovi dány žádné podmínky ohledně hluku v době výstavby. Stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 29. 8. 2012 je nekompletní, protože se vůbec nezabývá vlivem hluku z automobilů a provozu novostavby bytového domu a neřeší pohodu bydlení vlastníků okolních bytů s okny do vnitrobloku. Žalobkyně konstatuje, že novostavbou bude rušena i za tmy, neboť dojde k nadměrnému osvětlení příjezdových komunikací veřejným osvětlením a projíždějícími auty. Stanovisko orgánu životního prostředí problematiku zvýšeného světla v noci a jeho vliv na okna obytných místností a tím na pohodu bydlení žalobkyně zcela pominulo.

V další žalobní námitce žalobkyně namítá, že nebyla řádně projednána její námitka ohledně nedostatečného statického zabezpečení garáže v jejím vlastnictví na parcele p. č. 944/4. Žalobkyně tvrdí, že garáž bude zamýšlenou výstavbou narušena, a to jak staticky, tak i zvýšeným průsakem dešťové vody. Žalovaný dle žalobkyně omezil svou argumentaci v napadeném rozhodnutí na hlavní stavbu – bytový dům, nevyjádřil se však k drobným stavbám, které na statiku garáže také mohou mít vliv.

Žalobkyně také namítá, že v projektové dokumentaci k územnímu řízení bylo plánováno vytápění novostavby geotermálními čerpadly a nikoli plynovými kotli. Stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí ze dne 19. 10. 2012 považuje žalobkyně za nedostačující s ohledem na to, že instalací plynových kotlů dojde ke vzniku nového zdroje znečištění a tím ke zvýšení poletavého prachu. Ve stanovisku také chybí vyjádření ke zvýšenému pohybu aut v předmětné lokalitě z hlediska ochrany ovzduší. Žalobkyně poukazuje na to, že nejen hlukem, ale i výfukovými plyny projíždějících automobilů za účelem parkování bude dotčeno její právo na pohodu bydlení a čisté ovzduší.

V další části žaloby žalobkyně opakuje žalobní námitky, které vznesla již v žalobě proti rozhodnutí o umístění předmětné stavby, konkrétně námitky týkající se nedostatečného oslunění jejího bytu a balkónu, nedodržení vzájemných odstupů staveb a nerespektování urbanistického a architektonického charakteru lokality, kde má stavba vzniknout.

Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgány měly také řádně vyšetřit, zda se v okolí domu nenachází tajný kryt vystavený gestapem, na jehož existenci poukazovala v odvolání. Namítá, že k této otázce žalovaný v průběhu odvolacího řízení shromažďoval důkazní prostředky, se kterými však žalobkyni ani další účastníky řízení neseznámil.

Žalobkyně konečně namítá, že žádost o stavební povolení ze dne 6. 8. 2012 byla podána pro novostavbu bytového domu s 27 bytovými jednotkami. Stavební povolení však bylo vydáno na stavbu s celkem 28 byty. Je zde tedy rozpor mezi obsahem žádosti a stavebním povolením.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný dále konstatoval, že napadené rozhodnutí má předepsanou originalitu a odlišnost od dalších písemností, založených ve spise, neboť je opatřeno jak číslem spisu (213/2013-330-rozh.), tak číslem jednacím (KULBP00FOCB5). Rozhodnutí je podepsáno oprávněnou úřední osobou, která je k podepisování oprávněna dle vnitřního předpisu v době nepřítomnosti vedoucí odboru. Ve spise je také uložena písemnost – záznam o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení a o stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí ze dne 14. 6. 2013. Pokud žalobkyně namítá, že ve výroku napadeného rozhodnutí nejsou uvedena hmotněprávní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, žalovaný konstatuje, že ve výroku je zcela správně užito § 90 odst. 5 správního řádu, který upravuje způsob rozhodnutí o odvolání. Rozhodnutí o odvolání tvoří jeden celek s prvoinstančním rozhodnutím a samotné stavební rozhodnutí příslušné hmotněprávní ustanovení stavebního zákona obsahuje, a proto nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že předmět odvolacího řízení nebyl vymezen z hlediska povolovací hmotněprávní normy. Závěrem žalovaný odmítl, že by v průběhu odvolacího řízení docházelo k doplňování dokazování.

Ze správního spisu, který si soud od žalovaného vyžádal, vyplývají následující pro věc rozhodné skutečnosti:

Dne 6. 8. 2012 podala společnost ■■■ žádost o vydání stavebního povolení na výše uvedenou stavbu. Dne 14. 12. 2012 stavebník doplnil žádost o údaje a podklady požadované stavebním úřadem. Písemností ze dne 16. 1. 2013 stavební úřad oznámil účastníkům řízení a dotčeným orgánům zahájení stavebního řízení o předmětné stavbě a současně stanovil lhůtu k uplatnění stanovisek dotčených orgánů, podání námitek účastníků řízení, možnosti nahlédnout do spisu, seznámení se s podklady věci a možnosti vyjádřit se k nim, do 12. 2. 2013. Zároveň je v souladu s § 112 odst. 2 stavebního zákona poučil, že k později podaným stanoviskům, námitkám a důkazům nebude přihlédnuto. Účastníci byli také poučeni o tom, že k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území se podle § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřihlíží. Této lhůty nikdo nevyužil, žádné námitky k předmětné stavbě nebyly vzneseny. Dne 1. 3. 2013 stavebník doložil rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy ze dne 30. 1. 2013 (povolení připojení pozemku p. č. ■■■ v k. ú. Liberec k místní komunikaci – ulici ■■■ a povolení změny připojení pozemku p. č. ■■■ k místní komunikaci – ulici ■■■ a současně povolení zvláštního užívání silničního pozemku v ulici ■■■ a ■■■). Dále stavebník doložil smlouvu o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene uzavřenou se Statutá ■■■ 5790 v k. ú. Liberec) a příslib na dodávku elektrické energie od společnosti ■■■ s, spol. s r. o. rovněž ze dne 26. 2. 2013.

Dne 18. 3. vydal stavební úřad pod č. j. SURR/7130/107046/12-Ře, CJ MML 041705/13 dle § 115 stavebního zákona a § 5 a 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, stavební povolení, jímž povolil předmětnou stavbu nového bytového domu, ulice ■■■. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání, které postupně doplňovala. V písemnosti ze

dne 2. 5. 2013 tvrdila, že stavebníkovi nesvědčí vlastnické právo k zastavovaným pozemkům, že bude dotčeno osvětlení jejího bytu, dojde k narušení klidu a komfortu bydlení. Dále tvrdila, že stavebník nedodržuje závazná stanoviska, když na pozemku stavby založil skládku. V písemnosti ze dne 23. 5. 2013 žalobkyně namítala, že v případě, že bude novostavba postavena, nebude její byt dostatečně osvětlen, balkón bude moci využívat jen omezeně, bude jí bráněno ve výhledu do zeleně, výhled na kulturní památku bude znemožněn zcela a dojde tak ke znehodnocení ceny jejího bytu. Nesouhlasila s tvrzením, že bytový dům je šetrně osazen do terénu, dle žalobkyně navrhovaný dům nerespektuje výšku okolní zástavby a odstupy od ostatních domů. Zdůrazňovala, že není zohledněno, že za války bylo v těchto místech vybudováno podzemí. Dále namítala, že vybudováním kotelny dojde ke vzniku nového zdroje znečištění a poletavého prachu, při stavbě nutně dojde k porušení kořenového systému jírovce maďalu, který v současné době odstiňuje hluk ze silnice od oken žalobkyně. Uváděla, že bude obtěžována neúměrným hlukem z výstavby a následně i výrazně vyšším pohybem osob a aut zajiždějících do bytového domu. Tvrdila, že vyjádření životního prostředí a hygieny nezohledňuje konkrétní podmínky výstavby, není provedena hluková studie, není zajištěno, že dům nebude porušovat hygienické limity hluku. Konstatovala, že není řešeno statické zabezpečení garáže v jejím vlastnictví. Závěrem dodala, že žádost o stavební povolení nebyla podána oprávněnou osobou a zopakovala, že stavebník nedodržuje podmínky územního rozhodnutí, když na pozemku stavby vybuvoval skládku.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že stavební úřad zjistil stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Konstatoval, že v projednávaném případě byly splněny všechny požadavky pro vydání stavebního povolení uvedené v § 111 stavebního zákona. Zdůraznil, že stavba byla umístěna územním rozhodnutím o umístění stavby ze dne 12. 11. 2010, č. j. SUUR/7120/174769/08-Ře, sp. zn. CJMML194538/10 a odkázal na § 114 odst. 2 stavebního zákona, dle něhož nelze přihlížet k námitkám, které byly nebo mohly být uplatněny v územním řízení. Uvedl, že ve stavebním řízení lze vznášet pouze námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby, nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno vlastnické právo osoby vznášející námitky. Dále zdůraznil, že se ve stavebním řízení uplatní koncentrační zásada a konstatoval, že v dané věci nebyly v rámci řádného stavebního řízení vzneseny žádné námitky. K odvolacím námitkám žalobkyně uvedl, že si ve spise stavebního úřadu ověřil, že stavebník disponuje potřebným vlastnictvím ke všem pozemkům dotčeným předmětnou stavbou a svědčí mu tak aktivní legitimace pro podání žádosti o stavební povolení. Stavebník nebude provádět stavbu na žádném pozemku, ani z žádného z pozemků, který by byl ve vlastnictví žalobkyně, nebo ke kterému by žalobkyně měla věcné břemeno, což ta ani netvrdí. Problematika oslunění a zajištění kvality bydlení byla součástí posuzování umístění stavby v územním řízení, o kterém již bylo s konečnou platností rozhodnuto. V daném případě dle žalovaného nelze považovat za přímé dotčení práv žalobkyně bránící povolení nové stavby v jejím sousedství ani provádění stavebních prací v sousedství její nemovitosti, protože dopady této činnosti jsou zcela běžné, jde o krátkodobou stavební činnost. Pokud jde o námitky proti závaznému stanovisku Krajské hygienické stanice ze dne 29. 8. 2012, žalovaný zdůraznil, že žalobkyně ve stavebním řízení proti tomuto stanovisku nevznesla žádné námitky. Ve stanovisku je výslovné upozornění, že při provádění prací je nutné dodržovat limity hluku ze stavební činnosti, stanovené v § 11 odst. 4 a § 12 odst. 6 a příloze č. 3 části B, nařízení vlády č. 271/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Dle žalovaného

toto zcela postačuje k tomu, aby byla zajištěna ochrana zdraví před hlukem ze stavby v rámci platných právních předpisů. Pokud jde o námitky směřující do umístění stavby (osazení do území, výška a s ní související ztráta výhledu do zeleně), i tyto otázky dle žalovaného patří do územního posuzování stavby, které již bylo s konečnou platností uzavřeno pravomocným územním rozhodnutím. To se týká i otázky vytápění předmětného bytového domu a námitky žalobkyně, že kvalita jejího bydlení bude zhoršena poletavým prachem z nového zdroje znečištění. Žalovaný dodal, že se způsobem vytápění vyslovil souhlas i Magistrát města Liberec, odbor životního prostředí v souhrnném stanovisku ze dne 19. 10. 2012, coby příslušný orgán ochrany ovzduší. Pokud jde o ochranu stávající zeleně, žalovaný odkázal opět na souhrnné vyjádření Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí ze dne 19. 10. 2012, které obsahuje úplné vyjádření k projektu sadových úprav a zabývá se i problematikou ochrany stávající zeleně. V případě existující zeleně byly stanoveny podmínky pro stavební práce v blízkosti dřevin, které mají být ponechány v území a tyto podklady jsou součástí vydaného stavebního povolení (konkrétně podmínka č. 9). Dne 18. 10. 2012 pak bylo vydáno rozhodnutí, kterým Magistrát města Liberec, odbor životního prostředí povolil pokácení jednoho kusu břízy bělokoré a keřového porostu pámelníku bílého a současně stavebníkovi uložil povinnost náhradní výsadby. Žalovaný opět zdůraznil, že žalobkyně si k této problematice ve stavebním řízení nevyjádřila a nevznesla žádné námitky. Totéž platí pro námitku, že provádění stavby může staticky narušit garáž žalobkyně. Ani tato námitka nebyla v rámci vedeného stavebního řízení uplatněna a nelze k ní proto v souladu s § 112 odst. 1 stavebního zákona přihlídnout. Z předložených podkladů však žalovaný zjistil, že povolovaná stavba bytového domu je od garáže ve vlastnictví žalobkyně umístěna s odstupem 10,89 metrů a horní hrana výkopu bude od garáže vzdálena 7,7 metrů. Stabilita garáže tak nemůže být stavbou bytového domu ohrožena a nevyžaduje zvláštní statické zabezpečení. Žalovaný uvedl, že prověřoval oprávněnost námitky, která poukazovala na skládku na pozemku stavby. Z dokladů, které žalovanému předložil stavební úřad, vyplývá, že odpad a stavební materiály obsahující azbest byly z místa stavby odvezeny osobou oprávněnou k nakládání s nebezpečnými odpady, takže existence žalobkyní zmiňované skládky nemá oporu v předmětných listinách. Závěrem se žalovaný vyjádřil k námitce, že žádost o stavební povolení podala neoprávněná osoba. Zdůraznil, že stavební povolení bylo vydáno na právnickou osobu LIF, a. s., která je také jako žadatel uvedena na první straně žádosti o vydání stavebního povolení.

Podanou žalobu soud projednal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ve věci bylo nařízeno ústní jednání, při kterém žalobkyně nejprve požádala o přerušení řízení. Jako důvod uváděla probíhající řízení o ústavní stížnosti ve věci rozhodnutí o umístění předmětné stavby, občanskoprávní spor o vlastnictví pozemků, na nichž má stavba stát a její podnět Okresnímu státnímu zastupitelství (dále jen „OSZ“) v Liberci, aby podalo žalobu na určení neplatnosti kupní smlouvy k výše uvedeným pozemkům podle § 42 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství. K tomu, že je vedeno řízení před OSZ navrhovala provést listinný důkaz. Žalobkyně dále zopakovala své žalobní námitky a dodala, že stavební povolení na stavbu s 28 byty neodpovídá územnímu

rozhodnutí, které bylo vydáno na stavbu s 27 byty. Zdůraznila, že stanovisko orgánu ochrany životního prostředí, že výkopové práce budou prováděny ve vzdálenosti minimálně 2,5 m od kmene jírovce maďalu, není v souladu s projektovou dokumentací ani aktuálním stavem. Navrhovala provést důkaz fotografií jírovce maďalu, studií oslunění a znaleckým posudkem, který posoudí jak oslunění, tak hluk související se zvýšeným pohybem aut v dané lokalitě. Odkazovala na návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a uváděla, že v něm uplatnila další žalobní body. Žalovaný setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout. Osoba na řízení zúčastněná společnost LIF, a. s. se připojila k vyjádření žalovaného a konstatovala, že z postupu žalobkyně v tomto i předchozím řízení o umístění stavby je zřejmé, že žalobkyně se snaží řízení pouze prodlužovat. Požádala také o náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby.

Soud nevyhověl návrhu žalobkyně na přerušení řízení, neboť k tomu neshledal důvod. O umístění stavby bylo pravomocné rozhodnuto. Rozhodnutí o umístění stavby bylo předmětem soudního přezkumu, k věci se vyjadřoval zdejší i Nejvyšší správní soud. Ani pokud by čistě hypoteticky bylo v budoucnu rozhodnutí o umístění předmětné stavby zrušeno, neměla by tato skutečnost na přezkoumávané stavební povolení žádný vliv. Dle § 94 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává. Výsledek řízení o ústavní stížnosti žalobkyně tak nemůže ovlivnit rozhodování soudu v dané věci. Totéž lze konstatovat o řízení o určení neplatnosti kupní smlouvy k pozemkům, na nichž má být stavba postavena. Z tohoto důvodu také soud neprováděl důkaz listinou, která měla prokázat vedení řízení před OSZ. Pokud by se v budoucnu vlastnictví k pozemkům změnilo, musel by stavebník na vzniklou situaci adekvátně reagovat. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí však stavebník byl vlastníkem všech pozemků dotčených stavbou.

Po proběhlém ústním jednání dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

K námitce nezákonnosti eventuálně nicotnosti napadeného rozhodnutí z důvodů absence základních náležitostí rozhodnutí dle § 69 správního řádu soud předesílá, že obdobné námitky žalobkyně vznáší opakovaně a soud nemá důvod odchytil se od právního názoru, který k této otázce vyslovil v rozhodnutí ze dne 26. 3. 2013, č. j. 59 A 54/2011 - 66 a který byl následně přezkoumán Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 8. 2013, č. j. 7 As 31/2013 – 45.

Písemné vyhotovení správního rozhodnutí skutečně musí obsahovat číslo jednací. Správní řád v tomto směru nepřímě odkazuje na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, a ve vyhlášce č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby. Podle § 16 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, obsahuje dokument vyhotovený veřejnoprávním původcem a určený k odeslání záhlaví, v němž jsou uvedeny název nebo obchodní firma, adresa sídla nebo jiná adresa veřejnoprávního původce a číslo jednací dokumentu nebo evidenční číslo ze samostatné evidence dokumentů. Podle § 11 odst. 1 této vyhlášky obsahuje číslo jednací označení nebo zkratku označení veřejnoprávního původce, pořadové číslo a označení určeného časového období, kterým je zpravidla kalendářní rok, popřípadě označení nebo zkratku označení organizační součásti veřejnoprávního původce nebo jiné

znaky charakterizující skutečnosti související s dokumentem. Z výše uvedeného vyplývá, že označení KULBP00FOCB5, na které odkazuje žalovaný, jednacím číslem být nemůže. Neuvedení čísla jednacího v rozhodnutí správního orgánu je sice porušením § 69 odst. 1 správního řádu, avšak vzhledem k tomu, že k identifikaci rozhodnutí postačí datum jeho vydání, uvedení spisové značky a dostatečně určité vymezení věci, o níž je rozhodováno, nemohla být žalobkyně tímto ryze formálním pochybením nijak dotčena na svých procesních právech účastníka řízení.

Písemné vyhotovení správního rozhodnutí musí dále obsahovat jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Kdo je oprávněnou úřední osobou, vyplývá ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu z vnitřních předpisů správního orgánu, nebo z pověření provedeného vedoucím správního orgánu. Podle § 17 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, určí veřejnoprávní původce fyzické osoby oprávněné k podepisování jím vyhotovovaných dokumentů a fyzické osoby oprávněné k užívání úředních razítek. Záleží tedy v zásadě na samotném správním orgánu, kdo bude ve které věci oprávněnou úřední osobou a kdo bude písemné vyhotovení správního rozhodnutí podepisovat (bude-li např. oprávněných úředních osob v témže správním řízení více). V projednávaném případě je součástí spisu „Záznam o určení osoby oprávněné provádět úkony ve správním řízení“ ze dne 14. 6. 2013, ve kterém je uvedeno, že oprávněnými úředními osobami v dané věci byli RNDr. K.L., Mgr. M.V. a Bc. A.M.. Ačkoliv postup žalovaného při označování oprávněné úřední osoby v rozhodnutí není zcela v souladu se zákonem, opět toto pochybení nezakládá nicotnost rozhodnutí a nelze jej považovat ani za podstatnou vadu řízení. U podpisu oprávněné úřední osoby, který je snadno identifikovatelný jako „Válková.“ je uvedeno RNDr. K.L., vedoucí odboru M.V.“. Podobným (respektive dokonce o něco závažnějším) pochybením se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 6. 2008, č. j. 2 Afs 89/2007 - 65. Dospěl přitom k závěru, že podpis osoby, jež rozhodnutí podepsala s dodatkem „v. z.“ a jež zjevně není osobou uvedenou na rozhodnutí plným jménem i s uvedením funkce, může vzbuzovat pochybnosti, nicméně nezakládá nicotnost rozhodnutí a nejedná se ani o podstatnou vadu řízení. Je totiž zřejmé, že rozhodnutí bylo vydáno kompetentním orgánem, bylo vydáno na základě platného zákona, v řádné formě, je určité, srozumitelné a plně realizovatelné. Totéž platí v projednávané věci, kde je navíc uvedeno plné jméno a příjmení osoby, která rozhodnutí podepsala. Z obsahu správního spisu je přitom zřejmé, že oprávněnými úředními osobami byly RNDr. K.L. i Mgr. M.V.. Obsahuje-li rozhodnutí podpis Mgr. M.V., je podepsáno oprávněnou úřední osobou. Pro úplnost soud dodává, že zákon nestanoví správnímu orgánu povinnost informovat účastníky řízení o určení oprávněné úřední osoby.

Žalobkyně také namítá, že žalobou napadené rozhodnutí je neurčité pro absenci hmotněprávních předpisů, dle kterých žalovaný ve věci rozhodoval. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí ustanovení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno [§ 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, § 89 odst. 1 správního řádu, § 90 odst. 5 správního řádu]. Není povinností správního orgánu uvádět přímo ve výroku rozhodnutí všechna ustanovení právních předpisů, podle kterých byly posuzovány jednotlivé odvolací námitky. Opačný postup by vedl ke zcela zbytečnému zneprůhlednění výroku správního rozhodnutí. Vztahuje-li se konkrétní odvolací námitka ke konkrétnímu ustanovení právního předpisu, je plně postačující, je-li toto ustanovení

uvedeno až v odůvodnění rozhodnutí při vypořádání této konkrétní námitky. Z rozhodnutí je tak jasné patrné, podle jakých ustanovení právních předpisů žalovaný postupoval.

Námitkou, že o odvolání nemělo být žalovaným vůbec rozhodováno, neboť současně probíhalo před krajským soudem odvolací řízení o určení vlastnictví k pozemkům, na nichž má být stavba realizována, se soud nemohl zabývat. Tvrzené pochybení spočívající v nepřerušení řízení kvůli probíhajícímu řízení o předběžné otázce, se nemohlo dotknout právní sféry žalobkyně. Žalobkyně nenamítá, že by snad k pozemkům, na nichž má být stavba umístěna, měla vlastnické nebo jiné věcné právo. Za této situace pak není patrné, jakým konkrétním způsobem by měla být žalobkyně tvrzeným pochybením správního orgánu dotčena ve svých právech. Jen pro úplnost soud dodává, že obdobnou námitku žalobkyně vznesla již v žalobě proti územnímu rozhodnutí, které stavebnímu povolení předcházelo. Krajský soud nemá důvod odchýlit se od svého právního názoru, který zaujal ve věci vedené pod sp. zn. 59 A 54/2011, když tento právní názor byl následně aprobován i Nejvyšším správním soudem.

Žalobkyně také namítá, že řízení před správním orgánem prvního stupně bylo zatíženo vadami. Tvrdí, že stavební úřad akceptoval žádost o stavební povolení podanou osobou k tomu stavebníkem nezmocněnou a nezabýval se rozporem mezi zástupcem uvedeným v žádosti a obsahem přiložené plné moci k této žádosti. Dále namítá, že účastníkům řízení nebylo umožněno, aby se ve lhůtě do 12. 2. 2013, kterou jim stavební úřad stanovil, seznámili se všemi relevantními podklady, neboť k tomuto datu nebyly podklady pro stavební řízení kompletní. Ani v jednom případě však žalobkyně neuvádí, jak konkrétně mohla vytýkaná pochybení zasáhnout do její právní sféry. Tyto námitky proto krajský soud nepovažuje za relevantní. Žalobkyně také tvrdí, že jí nebylo umožněno nahlížet do správního spisu a pořídit kopii projektové dokumentace. K této námitce lze odkázat na protokol o nahlížení do spisu ze dne 17. 5. 2013. Žalobkyně byla ve věci nahlížení do spisu zastoupena na základě plné moci společností ■■■, s. r. o. V protokole o nahlížení do spisu je uvedeno, že pořízení kopie projektové dokumentace – výkresové části nebylo umožněno. Bylo dohodnuto, že o pořízení kopie projektové dokumentace bude požádáno písemnou formou a stavební úřad o této žádosti rozhodne. Protokol je podepsán oprávněnou úřední osobou i osobou jednající za společnost ■■■ s. r. o. Správní spis žádnou další žádost žalobkyně o poskytnutí výkresové části projektové dokumentace neobsahuje. Ani tuto námitku soud proto za důvodnou nepovažuje.

Námitky směřující do porušování právních předpisů upravujících nakládání s odpady, zřízení nepovolené skládky, rozptýlení nebezpečných odpadů při demolici a postupu demolice se nevztahují ke stavebnímu řízení. Případné porušování zákona o odpadech stavebníkem při demolici předchozího objektu nijak nesouvisí s vydáním stavebního povolení na novou stavbu. Tato demolice neprobíhá na základě žalobou napadeného rozhodnutí (resp. jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí). Jednání stavebníka v rámci demolice proto nemůže zakládat důvod pro zrušení těchto rozhodnutí. Pokud se žalovaný touto námitkou zabýval věcně a případně se při tom i dopustil procesního pochybení, nemůže to mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Rozsah toho, co byla žalobkyně oprávněna v žalobě namítat, byl determinován jejím postavením ve správním řízení, tj. důvodem jejího účastenství ve stavebním řízení.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně je vlastníkem bytu v domě č. p. ■■■ v ulici ■■■. Její účastenství v přezkoumávaném stavebním řízení tedy bylo odvozeno z vlastnického práva k sousední stavbě, resp. od možnosti dotčení tohoto práva. Takový účastník je pak ve stavebním řízení oprávněn uplatnit pouze námitky, které se k takto vymezeným právům vztahují. Stavební řízení je navíc ovládáno koncentrační zásadou a žalobkyně byla v oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 16. 1. 2013 poučena o existenci koncentrační zásady stavebního řízení i o podmínkách pro uplatňování námitek podle § 114 odst. 1 a 2 stavebního zákona, tj. že účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo proti požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Žalobkyně byla upozorněna na to, že k námitkám, které přesahují rozsah uvedený ve větě první § 114 odst. 1 stavebního zákona, se nepřihlíží. Do poučení bylo zahrnuto i upozornění na nepřipustnost námitek, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení. Žalobkyně ve lhůtě stanovené v souladu s § 112 odst. 2 stavebního zákona žádné námitky nevznesla. Zatímco v řízení vedeném v prvním stupni jsou námitky integrální součástí projednávání věci ve stavebním řízení a tvorby konečné podoby výsledného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je význam námitek vznesených až v odvolání významně zeslaben. Žalovaný se námitkami žalobkyně zabýval z hlediska zákonnosti a věcné správnosti prvostupňového rozhodnutí a krajský soud neshledal, že by některou odvolací námitku pominul anebo se s ní nevypořádal dostatečně.

Žalobkyně nemá pravdu, když tvrdí, že žalovaný se nezabýval její odvolací námitkou týkající se porušení kořenového systému jírovce maďalu. Pokud jde o ochranu stávající zeleně, žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně odkázal na souhrnné vyjádření Magistrátu města Liberec, odboru životního prostředí ze dne 19. 10. 2012, které se problematikou ochrany stávající zeleně zabývá a stanoví podmínky pro stavební práce v blízkosti dřevin, které mají být ponechány v území. Stavební úřad převzal do stavebního povolení podmínky, které stanovil dotčený orgán ve svém stanovisku k ochraně stávajících dřevin na pozemcích zasažených stavbou (konkrétně podmínka č. 9). Dotčený orgán stanovil tyto podmínky se znalostí projektové dokumentace ke stavbě. Podmínky jsou formulovány jasně a žalobkyně nemůže odborné stanovisko dotčeného orgánu sama kvalifikovaně zpochybnit. Žalobkyně brojila proti tomu, že stavebník tyto podmínky nemůže splnit. To však nemůže zakládat nezákonnost správního rozhodnutí. Stavebník podmínky splnit musí. Pokud se tak nestane a dřeviny poškodí, nestane se tak v příčinné souvislosti s napadeným rozhodnutím. Jeho zrušení by proto na případném (žalobkyní předpokládaném) stavebníkově protiprávním jednání nemohlo nic změnit. Prakticky shodné podmínky byly ostatně formulovány již v odborném stanovisku dotčeného orgánu, které stavebník předložil spolu s žádostí o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Krajský soud a posléze i Nejvyšší správní soud se tak k problematice ochrany stávajících dřevin již v předchozích rozsudcích vyjadřovaly. Soud neprováděl důkaz fotografií jírovce maďalu, neboť to považoval vzhledem k výše uvedenému za zcela nadbytečné.

Pokud jde o námitky, kterými žalobkyně brojí plánované náhradní výsadbě, soud konstatuje, že tyto námitky žalobkyně neuplatnila ve lhůtě stanovené dle § 112 odst. 2 stavebního řádu, ani je neuvedla v odvolání. Totéž lze konstatovat o námitkách proti rozhodnutí orgánu životního prostředí ze dne 18. 10. 2012 (povolení pokácení břízy bělokoré

a keřového porostu pámelníku bílého). Tyto námitky tudíž nemohly být projednány ve stavebním řízení a jsou proto z hlediska opodstatněnosti žaloby irelevantní (viz. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 5 As 66/2006-100 a ze dne 18. 6. 2008, č. j. 9 As 80/2007-66). Správní soudnictví je formou soudní kontroly veřejné správy. Krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumává napadené rozhodnutí správního orgánu, přičemž však svou činností nenahrazuje činnost správy. Soudní přezkum správních rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy. Vyčerpání právních výtek ve správním řízení před podáním žaloby u soudu je nutno vnímat jako respektování zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudu do správního řízení.

Žalobkyni nelze přisvědčit ani v tom, že z napadeného rozhodnutí není seznatelné, jak byla vypořádána odvolací námitka, ve které upozorňovala na to, že bude obtěžována hlukem ze stavby a hlukem, který způsobí pohyb výrazně vyššího počtu osob a aut kolem nového bytového domu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ohledně hluku v průběhu výstavby odkázal na stanovisko [REDAKCE] ze dne 29. 8. 2012, ve kterém je výslovné upozornění, že při provádění prací je nutné dodržovat limity hluku ze stavební činnosti stanovené v § 11 odst. 4 a § 12 odst. 6 a příloze č. 3 části B, nařízení vlády č. 271/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Žalovaný konstatoval, že to zcela postačuje k tomu, aby byla zajištěna ochrana zdraví před hlukem ze stavby v rámci platných právních předpisů, a soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Odkaz na hygienické předpisy o ochraně okolí staveb před nadměrným hlukem je uveden i v podmínce č. 8 stavebního povolení. Žalovaný se dle krajského soudu dostatečně vypořádal i s námitkou ohledně nárůstu hluku v souvislosti se zvýšeným pohybem osob a aut kolem nového bytového domu, když uvedl, že tato otázka souvisí s umístěním stavby a námitka tak svým charakterem spadá do územního řízení, které bylo pravomocně ukončeno a k námitce proto nelze v souladu s § 114 odst. 2 stavebního zákona přihlížet [REDAKCE], nezbývá než konstatovat, že [REDAKCE] se vyjadřovala i k umístění předmětné stavby a žalobkyně tak námitku mohla vznést v průběhu územního řízení. Ve stavebním řízení tato otázka již řešena být nemůže. K námitce týkající se zvýšeného nočního osvětlení a nedostatečnosti stanoviska orgánu ochrany životního prostředí, které tuto problematiku neřeší, lze pouze konstatovat, že i tato problematika spadá do územního řízení a žalobkyně navíc tuto námitku poprvé vznesla až v projednávané žalobě.

Až v žalobě se také poprvé objevuje námitka, že nebyl zjištěn vliv drobných staveb na statiku garáže ve vlastnictví žalobkyně. Žalobkyně žádné námitky ohledně vlivu stavby na statiku její garáže ve lhůtě stanovené stavebním úřadem dle § 112 odst. 2 stavebního zákona nevznesla. V odvolání pouze naprosto obecně konstatovala, že není zajištěno její statické zabezpečení. Žalovaný se námitkou zabýval z hlediska zákonnosti prvostupňového rozhodnutí a vysvětlil, že vzhledem k dostatečným odstupům garáže od stavby bytového domu garáž žalobkyně žádné zvláštní statické zabezpečení nevyžaduje. Vzhledem k obecnosti odvolací námitky považuje krajský soud takové zdůvodnění za naprosto postačující.

Problematika ochrany ovzduší v souvislosti s vytápěním nového bytového domu plynovými kotli spadá do územního řízení. Řešení vytápění nemá žádnou souvislost se stavebním řízením, kde se zkoumá provádění stavby. Z předchozí rozhodovací činnosti je krajskému soudu známo, že orgán ochrany ovzduší se v územním řízení vyjadřoval

k vytápění plynovými kotli, nikoli geotermálními čerpadly, jak tvrdí žalobkyně. Pokud jde o ochranu ovzduší, žalobkyně v průběhu celého stavebního řízení ke stanovisku orgánu ochrany životního prostředí ze dne 19. 10. 2012 žádné námitky neuplatnila a soud proto k námitkám poprvé uplatněným až v žalobě nemůže přihlížet. Opět se ale jedná o námitky, které měly být uplatněny v územním řízení.

Námitky týkající se problematiky oslunění, vzájemných odstupů staveb a umístění novostavby do stávající zástavby, krajský soud neposuzoval, neboť se jedná o otázky, které byly řešeny a vyřešeny v územním řízení. Krajský soud a následně i Nejvyšší správní soud se těmito otázkami navíc již zabývaly v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o umístění stavby iniciovaného žalobkyní.

K námitce, která se objevila v odvolání, že za války bylo v místě, kde má být bytový dům umístěn, vybudováno podzemí, žalovaný jasně konstatoval, že se jedná o námitku jdoucí nad rámec § 114 stavebního zákona. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Pokud si žalovaný tuto informaci ověřoval u ■■■ a žalobkyni před vydáním napadeného rozhodnutí s výsledkem svého šetření neseznámil, nejedná se vzhledem k tomu, že žalobkyně takovou námitku vůbec nebyla oprávněna vznášet, k vadě, která by mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud žalobkyně namítá, že žádost o stavební povolení byla podána na stavbu bytového domu s 27 bytovými jednotkami, stavební povolení však bylo vydáno na stavbu s 28 byty, nemůže toto pochybení stavebníka způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud považuje za zásadní, že stavební povolení bylo vydáno v souladu s předloženou projektovou dokumentací, která počítala s 28 byty. Námitku, že rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno na stavbu s 27 byty a stavební povolení tak územnímu rozhodnutí neodpovídá, žalobkyně v žalobě nevznesla. Poprvé ji uplatnila až při ústním jednání před soudem, tj. opožděně (viz. § 72 odst. 1, 4 s. ř. s.).

Žalobkyně se při ústním jednání před soudem odvolávala mimo jiné také na návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který podle ní obsahuje další žalobní body. K tomu soud pouze uvádí, že návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě se navrhovatel snaží oddálit výkon napadeného správního rozhodnutí. Navrhovatel musí konkretizovat, jaká újma popř. jiné právní následky mu neprodleným výkonem rozhodnutí hrozí, a z jakých konkrétních okolností takovou obavu vyvozuje. O návrhu na přiznání odkladného účinku soud rozhoduje samostatně do 30 dnů od jeho podání a skutečnosti v něm uvedené rozhodně nelze považovat za žalobní body.

Závěrem zbývá konstatovat, že soud neprováděl důkaz studií oslunění, ani nenechal vypracovat znalecký posudek, který by posoudil jak oslunění, tak hluk související se zvýšeným pohybem aut v dané lokalitě, neboť tyto otázky, jak bylo vysvětleno výše, nespádají do stavebního řízení.

Lze tedy uzavřít, že na základě přezkoumání v rámci žalobních bodů nebylo shledáno napadené rozhodnutí nezákonným, netrpí ani vadami, pro které by je soud musel zrušit z úřední povinnosti, soud proto žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal a nemá tak na náhradu řízení právo.

Soud zároveň v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. vyslovil, že osobám na řízení zúčastněným se náhrada nákladů řízení nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. O náhradu nákladů řízení požádala společnost LIF, a. s., které však soud stejně jako nikomu ze zbývajících na řízení zúčastněných osob žádnou povinnost neuložil. Důvod hodný zvláštního zřetele k přiznání nákladů za právní zastoupení soud neshledal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 14. října 2014

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu